

afgjøre. Det erede Medlem for 2den Kreds søiede ogsaa til: Da Wienerfreden sønderlemmede det gamle danske Monarki og trak Danmarks nye Grændse igjennem dansk Land og igjennem dansk Kjøb og Blod, reiste der sig hos mig og, jeg tør sige, hos mange Andre en stærk Tvivl, om Betingelserne ogsaa nu mere vare tilstede for, at Landet kunde bestaa som selvstændig Stat og Folket som et frit og uafhængigt Folk. Dette er rimeligt nok, at der ovenpaa den sørgelige Fredsflutning gjorde sig ikke saa faa af den Slags Betragtninger gjældende hos vort Folk. Smidderitid have jo de forløbne Aar vist, at Landet dog har bestaaet og har faaet Lov til at bestaa, og da man, som jeg før nævnte, har kunnet lade 6 Aar hengaa, siden det sidste Forsøg blev gjort paa at ordne denne Sag, der nu anses for at være saa overordentlig hovedfulds vigtig, synes det mig, at der ikke er saa overmaade stor Grund til i Diebliffet at tale om, at, hvis vi ikke nu pieblikkelig tage fat paa og begynde at fæste Standsfer og Værker op, ere vi maaste en fljøn Dag udslette af Staternes Tal. Det erede nævnte Medlem sagde tillige: „Der har trindt omkring i Landet reist sig Stemmer for, at nu er det Tid at tage fat og tage fat med Alvor.“ Ja, ganske vist har der trindt omkring i Landet reist sig Stemmer i den Retning, men det er jo væsentlig militære Stemmer. Det er jo hovedsagelig de Officerer, der have reist rundt og holdt Foredrag i de forskjellige Egne af Landet, der have ladet disse Stemmer lyde. At de have faaet Tilslutning hos Enkelte hift og her, er ganske sikkert; men jeg tror afgjort, at det kun er et lille Mindretal, der har forandret sin tidligere Ansuelse, hvad denne Sag angaar. Et besæftiget Punkt i Sylland, sagde det erede Medlem, var et Offer, man maatte bringe den offentlige Mening; men dette Anlæg vilde efter hans Betragtning kun have en høist tvivlsom Værdi. Det er jo nok muligt, at Værdien i hvert Fald i Længden ikke vilde være overordentlig stor, men jeg kan dog kun beklage, at der er kommet en saa bestemt Udtalelse fra det erede Medlem, der har indtaget en saa betydelig Plads i vor Statsstyrelse tidligere, og beklage, at han hører til dem, der mene, at Sylland helst paa Forhaand maa ligge fuldstændig rent og blank i Tilfælde af et fjendtligt Overfald. Jeg vilde dog anse det for ikke alene hensigtsmæssigt, men i flere Henseender af ikke ringe Betydning, at man, saalænge vi overhovedet skulle holde et Forsvar af den Styrke og det Omfang, som nu for Tiden er Tilfældet, ikke opgiver nogen Landsdel, men søger — om end ikke lige kraftigt og lige meget paa ethvert Sted — at holde alle Pladser, saalænge det er muligt. Jeg skal med det Samme, da der jo menes, at Fyn bør dele Skjebne med Sylland, i Tilfælde af fjendtligt Overfald, medens der dog ved Lille Belt paa fynst Side er fore-

flaaet et Fort, henlede Opmærksomheden paa, om det ikke ogsaa kunde være af Betydning for Forbindelsen mellem Landsdelene, at der f. Ex. paa den fynste Side af Store Belt, navnlig omkring Nyborg Fjord, anlages et Par eller flere Støttepunkter; thi det forekommer mig, at der saavel der, som ogsaa ved Agerø Sund vilde være en maaste i mange Tilfælde meget gunstig Beliggenhed for Støttepunkter og gode Tilflugtssteder for Flaadeafdelingerne, dersom der skulde oversføres Tropper mellem Sjælland og Fyn. I Forbindelse dermed skal jeg blot berøre en Ytring af det erede 6te Medlem for 1ste Kreds (Blom), om, at det maaste vilde være af Betydning, at der blev anlagt Spærreforter i Nærheden af de jydske Fernbaner, for at afholde Fjenden i længere Tid fra at trænge op i Landet. Det erede Medlem mente saaledes, at et slikt Spærrefort, forsynet med omtrent et halvt Hundrede Mand og et Par eller fire Kanoner, vilde kunne standse Fjenden i 8 à 14 Dage. Denne Betragtning kan jeg ikke ganske finde holdbar, idet det forekommer mig, at et saadant svagt, isoleret beliggende Punkt, kun besat med et halvt Hundrede eller, lad være, et Hundrede Mand og to à fire Kanoner, vilde kunne blive omgaaet af Fjenden og taget paa et Diebliff eller blive sprængt i Luften, saa, ihvorvel jeg kan være enig med det erede Medlem i, at det vilde være heldigt at have Forter, hvor man var istand til at standse Fjenden, forekommer det mig, at den Slags Smaaforter med saa svag Besætning vilde vist omtrent føre til Intet. Der er ogsaa en Ytring af det erede 4de Medlem for 1ste Kreds (Carstensen), som jeg blot kortelig skal berøre. Det erede Medlem troede ikke, at Grunden til Modstanden mod disse Forsvarsforanstaltninger saa meget laa i, at Fjedrelandshærligheden var sløvet, som maaste mere i den herstende Partidisciplin i et vist Parti. Ja, der har jo saa ofte baade mundtlig og paa Tryk været talt om, at den saakaldte Partidisciplin udøvede en meget skadelig Indflydelse; det skal jeg forøvrigt ikke opholde mig ved. Jeg vil dog helst antage, at ethvert enkelt Medlem af Repræsentationen handler efter sin egen Betragtning og efter den bedste og forsvareligste Overbevisning, som han er istand til at danne sig om hver Sag for sig. Men siden der er Tale om Partidisciplin, kan jeg næsten ikke Andet end mindes det Udtryk, som igaar blev brugt af det erede Medlem for Bornholm (Jallesen), nemlig at et eret Medlems Foredrag havde vakt hans Indignation. Jeg antager næsten, at det erede Medlem for Bornholm ikke vilde have brugt et saadant Udtryk enten overfor mig eller overfor mine Meningsfæller; thi Betragtninger af os i saa Henseende har han jo saa ofte hørt, at de ikke kunne overraske ham. Men at Udtalelser af et Medlem, der tidligere har delt hans Ansuelser i det Væsentlige og hovedsagentlig vel gjør det